

Arrest

nr. 103 119 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2012, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2009 wordt verzoeker als niet-begeleide minderjarige aangemeld bij de politie van Antwerpen.

Op 28 januari 2009 wordt verzoeker onder de hoede geplaatst van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie en op 4 februari 2009 wordt een voogd aangesteld.

Op 20 maart 2009 dient de voogd een aanvraag in tot verblijf voor verzoeker.

Op 21 april 2009 wordt de beslissing genomen om aan verzoeker geen verblijf toe te laten.

Op 20 mei 2009 wordt aan de voogd een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) ter kennis gebracht.

De geldigheidsduur van dit bevel tot terugbrenging wordt verlengd.

Op 15 oktober 2010 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar. De voogdij wordt van rechtswege beëindigd.

Op 19 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 mei 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zijn broer ziek is en zijn hulp nodig heeft. De aanwezigheid van betrokkene zou onmiskenbaar zijn om de reïntegratie van zijn broer in de maatschappij een kans te geven. Betrokkene legt hiervoor een getuigenverklaring van de behandelende arts van zijn broer, Dr. L.D., voor. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenes broer een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Wat betreft het feit dat zijn broer in België een wettig verblijf heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De overige elementen - nl. dat betrokkene goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij Nederlandse lessen volgt, dat hij schoolgaand is, dat hij hier reeds geruime tijd zou verblijven, dat zijn centrum van belangen in België zou zijn - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

** De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

(…)”

Deze beslissing wordt op 13 juli 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

- DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag 9bis VW van verzoeker onontvankelijk is.

De bestreden beslissing bepaalt oa:

"Betrokkene haalt aan dat zijn broer ziek is en zijn hulp nodig heeft. De aanwezigheid van voor eensluidend verklaard afschrift

betrokkene zou onmiskenbaar zijn om de reïntegratie van zijn broer in de maatschappij een kans te geven. Betrokkene legt hiervoor een getuigenverklaring van de behandelende arts van zijn broer, Dr. L. D., voor. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenes broer een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België."

- Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Verzoeker heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend zoals eerder onder 'feiten' uiteengezet. Zijn aanvraag is vnl gebaseerd op de ziekte van verzoekers broer die zijn hulp nodig heeft bij de re-integratie in de maatschappij. Verzoeker legt een medisch attest voor van een specialist die daarin bevestigt dat de hulp van verzoeker onontbeerlijk is. Volgens de DVZ kan verzoekers broer beroep doen op thuisverpleging en kan deze situatie niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing gaat ervan uit dat thuisverpleging te gemakkelijk aangevraagd en toegekend wordt, terwijl er lange wachtrijen zijn en men aan verscheidene voorwaarden dient te voldoen. Bovendien gaat de bestreden beslissing gemakkelijk voorbij aan een acuut medisch probleem, met name dat de broer van verzoeker zeer ernstig ziek is en dat het voor psychiatrische patiënten belangrijk is om op constante wijze beroep te kunnen doen op een ondersteunend familielid waarin ze vertrouwen hebben en goed kennen. De in België bestaande hulpverlening kan uiteraard niet dezelfde rustgevende zorg bieden als verzoeker.

Bijgevolg brengt de bestreden beslissing de broer van verzoeker in een onmenselijke en vernederende situatie en schendt ze bijgevolg artikel 3 van het EVRM.

De motivering is niet afdoende vermits ze niet voldoende rekening houdt met het overgelegde medisch attest van de behandelende geneesheer van de broer van verzoeker en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet".

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel; Schending van artikel 3 EVRM."

Verzoeker zegt het niet eens te zijn met de beslissing. Zijn aanvraag is gebaseerd op de ziekte van zijn broer. Hij legt een attest voor dat zijn hulp onontbeerlijk is. In de beslissing wordt ervan uitgegaan dat thuisverpleging gemakkelijk kan worden gevraagd en bekomen. Bovendien is de broer zwaar psychisch ziek en heeft hij hulp van een familielid nodig. De Belgische hulpverlening geeft niet dezelfde rustgevende zorg als verzoeker. De broer van verzoeker komt in een onmenselijke situatie terecht, waardoor de beslissing artikel 3EVRM schendt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 14 mei 2012, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker heeft geen buitengewone omstandigheden aangehaald waarom de aanvraag niet kan ingediend worden via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 3 EVRM, omdat zijn broer in een onmenselijke situatie terecht zou komen als verzoeker het land moet verlaten.

Verwerende partij merkt op dat dit argument niet dienstig is om de beslissing aan te vechten. Verzoekers broer is immers niet het voorwerp van de voorliggende beslissing. Enig nadeel dat aan hem zou worden berokkend, kan niet leiden tot een nietigverklaring van de voorliggende beslissing. Een schending van artikel 3 EVRM, in hoofde van verzoeker, werd niet aangetoond in het verzoekschrift.

Verzoeker meent dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is, om een goede zorg te garanderen voor zijn broer. Verzoeker heeft met de door hem voorgelegde bewijzen en documenten echter niet aangetoond dat hij zelfs niet tijdelijk het land zal kunnen verlaten, teneinde volgens de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij toont niet aan dat dit voor hem bijzonder moeilijk zou zijn.

In de beslissing wordt bovendien aangegeven dat verzoekers broer een beroep kan doen op verschillende diensten van thuisverpleging.

Verzoeker beweert dat het niet eenvoudig is om toegang te krijgen tot deze diensten. Die stelling wordt echter op geen enkele manier onderbouwd met concrete bewijzen, zelfs niet met aanwijzingen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de tijdelijke toegang tot thuisverpleging voor zijn broer geen optie is. Louter beweren dat dit een probleem kan opleveren, volstaat niet om te bewijzen dat de beslissing behept zou zijn met een motiveringsgebrek.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

Verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie —o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (RVV, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005? 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen,"

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke motieven, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Inzake de motieven van de eerste bestreden beslissing voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met de situatie van verzoekers broer. Verzoeker voert aan dat er lange wachtlijsten zijn voor thuisverpleging en dat men aan bepaalde voorwaarden dient te voldoen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 19 november 2010 als buitengewone omstandigheid vermeldde dat zijn *"broer, die hier onbeperkt verblijf heeft bekommen, (...) ziek (is) en heeft de hulp nodig van verzoeker. Bovendien is de aanwezigheid van verzoeker onmiskenbaar om de reïntegratie van K. in de maatschappij een kans te geven, aldus de behandelende arts van K., Dr. L.D."*

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Betrokkene haalt aan dat zijn broer ziek is en zijn hulp nodig heeft. De aanwezigheid van betrokkene zou onmiskenbaar zijn om de reïntegratie van zijn broer in de maatschappij een kans te geven. Betrokkene legt hiervoor een getuigenverklaring van de behandelende arts van zijn broer, Dr. L.D., voor. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenes broer een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Wat betreft het feit dat zijn broer in België een wettig verblijf heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen".

Uit deze motieven blijkt dat wel degelijk werd geantwoord op verzoekers argument inzake de ziekte van zijn broer. Het louter opwerpen dat er wachtlijsten zijn voor thuisverpleging en dat men daarvoor aan bepaalde voorwaarden moet voldoen, zonder enige verdere concrete uitleg, volstaat niet om aan te tonen dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat deze argumenten van verzoeker zijn broer betreffen en niet hemzelf, terwijl de bestreden beslissing enkel oordeelt over het feit of verzoeker al dan niet buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd om aan te tonen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het buitenland zou kunnen indienen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.4. De schending van het vertrouwensbeginsel wordt aangevoerd maar niet op concrete wijze uiteengezet, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3.5. De uiteenzetting van verzoeker inzake de schending van artikel 3 van het EVRM, betreft uitsluitend de situatie van zijn broer in België.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het "*belang*" wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Naar analogie kan dit toegepast worden op de middelen die worden aangevoerd. Het middelonderdeel inzake artikel 3 van het EVRM betreft niet verzoeker persoonlijk en maakt enkel melding van een nadeel in hoofde van verzoekers broer. Verzoeker zelf zet zijn belang bij het aanvoeren van dit middelonderdeel niet met concrete gegevens uiteen, zodat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is.

Het enig middel is in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET